

by s a m a opatřila inventář, a dána jí k tomu cíli lhůta do konce dubna 1932, byly tím porušeny předpisy o zřízení soupisu (§ 802 obč. zák. a §§ 92 až 110 nesp. pat.), jež jsou svou povahou předpisy velícími a jichž zachování nelze se účinně vzdáti (§ 43 odstavec čtvrtý zák. čís. 100/1931 sb. zák. a n.). Bylo se proto v tomto směru k dovolacímu rekursu podle 46 odstavec druhý a třetí a § 43 odstavec třetí zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. usnésti, jak se stalo.

Čís. 11761.

Vyrovnačí řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Předložil-li každý ze dvou solidárních dlužníků samostatný vyrovnací návrh a samostatný seznam jmění a navrhl-li každý 45⁰/₀ ní vyrovnací kvotu, lze dodatečně zvýšení kvoty (na 46⁰/₀ a pak na 50⁰/₀) vykládati jen v souvislosti s původními vyrovnacími návrhy. Jinak by nešlo o zvýšení, nýbrž o snížení nabídnuté kvoty, jež by bylo nepřipustné podle §§ 53 a 45, druhý odstavec, vyr. řádu.

Nejde o závažnou vadu, bránící potvrzení vyrovnání podle § 58, první odstavec, čís. 2 vyr. řádu, nýbrž jen o formální vadu, která mohla podle § 84 c. ř. s. býti odstraněna, bylo-li zahájeno vyrovnací řízení na společný návrh dvou solidárních dlužníků.

Jest závažnou vadou ve smyslu § 58, odstavec první, čís. 2 vyr. řádu, bylo-li ve vyrovnacím řízení projednaném ohledně obou dlužníků společně (§§ 70 vyr. ř., 188 konk. ř. a 187 c. ř. s.), hlasování o obou vyrovnacích návrzích provedeno společně a nebyla-li vydána dvě samostatná usnesení o potvrzení vyrovnání. Tato vada jest však odstranitelná i bez nového hlasování, bylo-li na základě hlasovacího seznamu rozdělití vyrovnací věřitele na věřitele toho a onoho dlužníka.

Zprávu vyrovnacího správce jest o každém dlužníku podati odděleně, by bylo lze přiměřenost kvoty u každého z dlužníků zvlášť posouditi.

(Rozh. ze dne 18. června 1932, R I 432/32.)

V y r o v n a c í s o u d potvrdil vyrovnání manželů Josefa a Anežky J-ových. R e k u r s n í s o u d odepřel k rekursu věřitele vyrovnání potvrditi. D ů v o d y: Podle napadeného usnesení má býti zaplácena 50⁰/₀ vyrovnací kvota ze společných dluhů obou vyrovnacích dlužníků jen jednou. Toto usnesení opírající se o vyrovnací návrh obou dlužníků, přiči se však ustanovení § 21 vyr. ř., které je předpisem donucovacím, takže k němu jest přihlížeti i z úřadu. Stěžovatel právem vytýká jako vadu řízení, že jde o dva dlužníky a že proto mělo býti uzavřeno každým z dlužníků s jeho věřiteli vyrovnání zvlášť, tudíž také zahájeno zvlášť vyrovnací řízení o jmění každého z nich zvlášť, tím spíše, ano jmění i dluhy nejsou vesměs stejné, společné. Podle § 21 vyr. ř. může věřitel uplatňovati svou pohledávku proti každému solidárnímu dlužníku, jenž je ve vyrovnání. V tomto případě dluhují oba dlužníci stěžovatelkou a věřitelkou přihlášené pohledávky ze směnky, tedy rukou společnou a nerozdílnou (§ 86 směn. zák.), pročez právem mohli tito věřitelé uplat-

ňovati celé pohledávky ve vyrovnacím řízení obou dlužníků a musí obdržeti aspoň nejmenší zákonnou kvotu 45% od každého z obou dlužníků. Tomu svědčí také zásada § 56 vyr. ř. Není přípustný návrh, podle něhož se má dostati společného jednotného zaplacení této kvoty od dlužníků a neměl vyrovnací soud takovýto návrh ani připustiti. Jest proto již z tohoto důvodu odepřítí vyrovnání potvrzení. Vyrovnacím návrhem byla však ohledně věřitelů, kteří se k vyrovnání přihlásili, toliko jako věřitelé Josefa J-a porušena zásada velícího předpisu §§ 54 (2) a 55 vyr. ř. o stejném nakládání se všemi věřiteli a tím je dán důvod odepření potvrzení vyrovnání podle § 58 (3) vyr. ř. Vyrovnací řád nezná ostatně zahájení jednotného společného vyrovnacího řízení o jmění několika dlužníků, a proto jest o návrhu několika dlužníků na zahájení vyrovnacího řízení zahájití tolik samostatných vyrovnacích řízení, kolik je dlužníků, při čemž ovšem každý z dlužníků má předložiti samostatný vyrovnací návrh i seznam jmění a dluhů podle § 2 vyr. ř. Že tomu tak, plyne nepochybně z ustanovení §§ 1 (1), 2 (1), (2), (3), 3, 4 (2), 57 (2), 58 (2), 59, 60 a j. vyr. ř., jež se zmiňují jen o dlužníku, a i z ustanovení § 70 vyr. ř., § 188 konk. ř. a § 187 c. ř. s., podle něhož sice, je-li u jednoho soudu zahájeno více právních rozepří, které se vedou mezi týmiž osobami nebo ve kterých táž osoba stojí proti různým odpůrcům, mohou tyto rozepře býti spojeny ke společnému projednání, společným rozhodnutím však mohou býti rozsouzeny jen právní rozepře mezi týmiž stranami. Bylo tedy i z tohoto důvodu zahájití u každého z obou dlužníků samostatné vyrovnací řízení na základě samostatných návrhů a v každém tomto řízení vydati samostatné usnesení o potvrzení vyrovnání. Žádným způsobem nelze však pokládati za správné vydání jednoho usnesení o potvrzení vyrovnání ohledně dvou dlužníků. Vyrovnacími dlužníky byly tu dvě osoby, dva právní podměty, které nejsou spolu sjednoceny v právnické osobě, měli proto oba dlužníci učiniti zadost předpisům zákona. Došlo-li přes to ke sjednání vyrovnání mezi oběma dlužníky a jejich věřiteli, měl prvý soud odepřítí potvrzení vyrovnání z důvodu §§ 58 (1) čís. 1 a § 4 čís. 5 vyr. ř., a byl tu i důvod odepření potvrzení vyrovnání dle § 58 (1) čís. 2 vyr. ř. Nešetření těchto předpisů (§§ 2 a 4 čís. 5 vyr. ř.) je vadou podle stavu věci závažnou, neboť je překážkou, by vyrovnání mohlo býti zahájeno, a vadu tuto nelze odstraniti dodatečně, ježto uplynula k tomu v § 65 čís. 1 vyr. ř. stanovená 90denní lhůta a jde o předpis zákona, kterého jest každému dbáti.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu dlužníků zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu k dalšímu jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Vyrovnací věřitel je ovšem oprávněn podle § 21 vyr. ř. přihlásiti celou nezapravenou pohledávku proti každému solidárnímu dlužníku a za ni hlasovati. Avšak nelze souhlasiti s výkladem rekursního soudu, jež dává původnímu vyrovnávacímu návrhu, maje za to, že obsahuje jen jednotnou 50% kvotu obou dlužníků. Neboť každý z nich předložil

samostatný vyrovnací návrh a samostatný seznam jmění a navrhl každý 45% ní vyrovnací kvotu. Zvýšení kvoty na 46% a pak na 50% nelze vykládati jinak, než v souvislosti s původními vyrovnacími návrhy, jinak by to neznačilo zvýšení, nýbrž snížení nabídnuté kvoty, což by bylo nepřipustné podle §§ 53 a 45 odstavec (2) vyr. ř. Není ani závažnou vadou, která bránila potvrzení vyrovnání podle § 58 odstavec (1) čís. 2 vyr. ř., že bylo zahájeno vyrovnací řízení na společný návrh obou dlužníků, neboť je to jen vada formální, která mohla podle § 84 c. s. ř. býti odstraněna. Závažnou vadou jest však, že třebaže je přípustné, by řízení ohledně obou dlužníků bylo společně projednáno podle ustanovení § 70 vyr. ř. § 188 konk. ř. a § 187 c. s. ř., nebylo hlasování o každém vyrovnacím návrhu provedeno odděleně a nebyla vydána dvě samostatná usnesení o potvrzení vyrovnání; neboť to odporuje nejen ustanovením § 187 druhý odstavec a § 404 druhý odstavec c. ř. s. (§ 70 vyr. ř., § 188 k. ř.), nýbrž nelze podle nynějšího stavu ani bezpečně přezkoumati, zdali došlo k přijetí vyrovnání u každého z dlužníků ve smyslu § 50 vyr. ř. Neboť, jak ze seznamu jmění každého z dlužníků je patrné, mají různé jmění a různé vyrovnací věřitele. Ve společném seznamu o hlasování bylo však vše smíšeno a provedeno společné hlasování. Než vada ta je odstranitelná i bez nového hlasování, poněvadž na základě hlasovacího seznamu lze rozdělit vyrovnací věřitele na věřitele tohoto a onoho dlužníka. Mimo to je však dále zapotřebí, by vyrovnací správce podal zprávu o každém z dlužníků odděleně, by bylo lze přiměřenost kvoty u každého z dlužníků zvlášť posouditi.

Čís. 11762.

Do usnesení exekučního soudu, jímž (k návrhu dlužníka) bylo vnucenému správci továrního podniku zakázáno, by nadále neodprodával hotové výrobky, pocházející z doby před zahájením vnucené správy, jest přípustným rekurs vymáhajícího věřitele.

Předmětem vnucené správy továrního podniku jsou i hotové výrobky, pocházející z doby před zahájením vnucené správy. Odprodej těchto výrobků náleží k obvyklým obchodům, k nimž jest vnucený správce oprávněn.

(Rozh. ze dne 18. června 1932, R I 492/32.)

Exekuční soud k návrhu dlužníka zakázal vnucenému správci, by nadále neodprodával příze jako hotové výrobky, pocházející z doby před zahájením vnucené správy, ježto nejsou jejím předmětem. Rekursní soud k rekursu vymáhajícího věřitele návrh dlužníka zamítl. Důvody: Usnesení první stolice vychází z předpokladu, že příze nejsou předmětem exekuce. Tento názor jest nesprávný. Nebyla povolena vnucená správa nemovitosti, nýbrž továrního podniku. Předmětem továrního podniku jest však výroba a prodej vyrobených věcí. Proto spadají všechny zásoby, ať suroviny nebo polotovary nebo tovary do vnucené správy; náleží do okruhu působnosti vnuceného správce, by předsevzal všechny obchody a právní jednání, jež s sebou obyčejně